

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1889

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΤΟ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Εἰσερχόμενον εἰς τὸ εἴταριον ἔτος τῆς ἡλικίας του

ΕΪΧΕΤΑΙ

Εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ φιλοῦς

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἄλιων καὶ εὐτυχῶς τὸ νέον ἔτος

1892

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Οί τέσσαρες οὔτοι μῆνες ὀνομάζονται κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τῶν τάξιν, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ κατείχον· διότι, ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν ὁ παλαιὸς τῶν Ῥωμαίων ἐνιαυτὸς ἀρχὴν εἶχε τὸν μῆνα Μάρτιον· ἐπομένως ὁ Σεπτέμβριος ἦτον ὁ ἕβδομος, ὁ Ὀκτώβριος ἦτον ὁ ὄγδοος, ὁ Νοέμβριος ὁ ἔννατος καὶ ὁ Δεκέμβριος ὁ δέκατος τοῦ ἔτους μῆν.

Ἡ τοιαύτη δὲ ἀριθμητικὴ τῶν μηνῶν ὀνοματολογία εἶναι ἡ φυσικωτέρα καὶ λογικωτέρα πάσης ἄλλης. Ἄλλ' ἡ δεισιδαιμονία ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ κολακεία ἡ ἡ εὐγνωμοσύνη ἀφ' ἑτέρου, ἄλλους μὲν μῆνας καθιέρωσαν εἰς ψευδοθεοὺς, ἄλλους δὲ εἰς ἄνδρας ἐπισήμους καὶ ὀνομαστούς.

Οἱ ἰατροὶ σήμερον εἰς τὰς συνταγὰς τῶν διορίζουσι τοὺς μῆνας δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ, παριστάνοντος τὴν ἐν τῷ ἔτει τάξιν τοῦ μηνός. Οὕτω λόγου χάριν, ὁ ἀριθμὸς 3 παριστάνει τὸν μῆνα Μάρτιον, ὁ 6 τὸν μῆνα Ἰούνιον, ὁ 7 τὸν Ἰούλιον, ὁ 8 τὸν Αὐγούστον· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν γίνεται.

Ἄλλα λοιπὸν τῶν μηνῶν τὰ ὀνόματα παράγονται ἀπὸ λατινικῆς ρίζης· εἶναι δὲ ταῦτα λείψανον τῆς ποτὲ καθ' ὅλην τὴν γῆν μακρᾶς τῶν Ῥωμαίων δυναστείας.

Τὴν Ῥωμαϊκὴν ταύτην τῶν μηνῶν ὀνοματολογίαν ἀνέτρεψαν πρὸς καιρὸν οἱ Γάλλοι. Μετὰ τὴν πρώτην ὁμως καὶ φοβερὰν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἔθνους πλημμύραν, οἱ Ῥωμαῖκοὶ μῆνες ἀνέκτησαν τὸ ἀρχικόν των κράτος καὶ ἔκτοτε οὐδεὶς πλέον ἔλαβε κατὰ νοῦν νὰ μεταβάλλῃ κατὰ τι τὰ ἐπικρατοῦντα καὶ κοινὰ τῶν μηνῶν ὀνόματα, τὰ φέροντα τὴν σφραγίδα τῶν αἰώνων.

Ἐκτὸς τῶν Γάλλων, καὶ Κόμμοδος ὁ τῆς Ῥώμης αὐτοκράτωρ μετέβαλε τῶν μηνῶν τὰ ὀνόματα, δούς εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια αὐτοῦ ἐπίθετα. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπ' αὐτοῦ οἱ μῆνες Ἀμαζόνιος, Ἀνίκητος, Εὐτυχής, Εὐσεβής, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος, Κόμμοδος, Αὐγούστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος Ὑπεραίρων.

Πρὸς καιρὸν δὲ ὀνομάσθη ὁ Ὀκτώβριος μῆν Δ ο μ ι τ ι α ν ὀ ς εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ ποτε ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἐπέμνε νὰ ἐπικληθῇ ὁ Νοέμβριος μῆν Τιβέριος, εἰς τιμὴν τοῦ ὀμωνύμου αὐτοκράτορος, ἀλλ' ὁ Τιβέριος ἀντίστη καὶ εἶπε· «Τί ποιήσετε, ἂν δεκατρεῖς Καίσαρες γένωνται ;»

Μεγαλόφυλα

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΣ

Με χείρα τρέμουσαν ακόμη από την συγκίνηση, και με καρδιά θλιμμένη, επιτελώ καθήκον θλιβερόν πρὸς τοὺς ἀγαπημένους φίλους μου, ἀγγέλων πρὸς αὐτοὺς τὸν θάνατον τῆς ζηλευτῆς μας Βασιλοπούλας Μεγάλης Δουκίσσης

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

συμβάντα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τοῦ Ἰνίσκος τὴν ἐνάτην Σεπτεμβρίου 1891.

Ἐχάραξε γλυκὰ ἢ αὐγὴ εἰς τὰ παγωμένα ἐκεῖνα μέρη, τὰ ὅποια σκεπάζει πάντοτε χιὼν, ὅταν τὸ καμάρι τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀλεξάνδρα μας, ἐκλείσει τοὺς γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ πλέον!

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΠΕΘΑΝΕΝ!

Τὰ λουλουδάκια τοῦ Τατοίου, τὰ ὅποια ἡ ἰδία περιποιεῖτο καὶ ἐπότιζεν, ἐκλιναν ὡρὰ εἰς τὸ γῶμα τὰ φύλλα των καὶ ἓνα ἀστὴρ λαμπρὸν, λαμπρότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἐσβέσθη ἀπὸ τὸ στερέωμα ὅταν διεδόθη ἡ θλιβερὰ εἰδήσις ὅτι:

ΑΠΕΘΑΝΕΝ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ!

Ὁ τύπος ὅλος ἐψάλλε τὰ προτερήματά της, τὰ κάλλη, τὴν φιλοστοργίαν, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν σύζυγον, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ τέκνον, τὸν φόβον πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγγέλου ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ἐχάσαμεν. Πῶσα λέξις γραφομένη ἐπὶ πλέον δὲν ἤθελε προσθέσει τι εἰς τὸ λαμπρὸν οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν προτερημάτων, ὅπερ ἡ λατρευτὴ Βασιλοπούλα ἀφῆκεν εἰς αἰῶνον μνημόσυνον εἰς τὴν γλυκεῖά μας πατρίδα.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΣ

ἄνθος βλαστῆσαν τὴν 18 Αὐγούστου 1870 ἐν Μὸν Ρεπὸ τῆς Κερκύρας καὶ ἀνατραφέν ὑπὸ τὸν γλυκῶν τῆς Ἀττικῆς ὀρίζοντα, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιέξῃ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰ ψύχη τοῦ Βορρᾶ κόρη προσφιλῆς διανύσασα τὰ νεανικά της ἔτη ἐν μέσῳ τῆς θερμῆς ἀγκάλῃς τῆς μητρὸς Αὐτῆς μόνῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Ρωσσίαν μακρὰν τῆς μητρὸς της, μακρὰν τῆς πατρίδος της!...

ΜΕ ΔΑΚΡΥΑ

... πάντοτε μὲ δάκρυα τὸ ὕψιστον τοῦτο δεῖγμα ἀρρήτου χαρᾶς, ἢ βαθυτάτης θλίψεως τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, παρηκολουθήσαμεν τὴν ζωὴν τῆς Βασιλοπούλας μας. Δάκρυα ἔχυσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, δάκρυα ὅμως χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπὶ τῇ γεννήσει της. Μὲ δάκρυα εὐχαριστήσεως παρηκολουθήσαμεν πάντοτε τὴν πρόδον καὶ τὴν εἰς τὰ μαθήματα ἐπίδοσίν της, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεγινώσκωμεν ἐκάστοτε τὰς ἀγαθοεργίας της, μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας τὴν ἐβλέπομεν ὡραίαν, ἀμαζόνα χωροῦσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτος, ἐν δάκρυ τῇ ἐδωρήσαμεν ὡς γλυκεῖαν ἐνθύμησιν, ὅταν ἀνεχώρει τῆς προσφιλοῦς πατρίδος ἵνα γείνη νύμφη, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἐχαιρετήσαμεν ἐπανελθοῦσαν πέρυσι καὶ δάκρυ τὴν ἄρα χύνομεν, ἀλλὰ δάκρυ πικρὸν, φαρμακωμένον δάκρυ ἐπὶ τῷ θανάτῳ της.

ΚΛΑΥΣΑΤΕ ΑΝΘΗ

τὸ μαρανθὲν ρόδον, ἤλιε κλαῦσε τὴν σβεσθεῖσαν ἀκτῖνα σου. Κλαύσατε πτωχοὶ τὸν προστάτην Σας, κλαύσατε ἀσθενεῖς παρήγορον ἄγγελον, κλαύσατε γονεῖς τὴν θυγατέρα Σας, κλαῦσε Ἑλλάς μου τὸν ἀγγελὸν Σου. Καὶ σὺ ὑπόδουλος ἔτι Ἑλληνικὴ κλαῦσον πικρῶς, μὰ πολὺ πικρῶς τὸν θάνατον ἐκείνης, ἥτις ὑπὲρ πάντα ἐπόθησε νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα μας μεγάλην.

Ὅλοι, ὅλοι, ὅσων κτυπᾷ ἑλληνικὴ καρδιά εἰς τὰ στήθη, κλαύσατε μὲ πόνον

ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΜΑΣ!

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος

ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Ἐπὶ τῇ διαδόσει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρωσι τὸν νεκρὸν της εἰς τὴν Ἑλλάδα.)

Α.

Χρυσὴ βασιλοπούλα μου, τοῦ τόπου μας καμάρι
Παρθένεα μυριολάτρευτη, Μητέρα ζηλεμένη,
Ποῦ εἰς τὰ μαλλιά Σου ἐπαιζεν ὁ Ζέφυρος μὲ χάρι
Καὶ στὴ μορφή Σου ἦτανε ζωὴ ζωγραφισμένη,
Ποῦ ἡ μοῖρα εἰς Σὲ μυρώσανε μὲ τὸ χρυσὸ τοὺς χεῖρι,
Ἄληθινὰ ἐπέθανες εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη;
Λοιπὸν πεθαίνει καὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ χαρὰ πεθαίνει;
Νειότη, καμάρι καὶ εὐμορφιὰ νεκρώνονται καὶ ἐκεῖνα;
Λοιπὸν ἔμορψε ὁ θάνατος ἀσπλάγγχνως νὰ μαραῖνῃ
Τὴ χαρωπὴ κοπέλα μας σὰν τ' ἀνθισμένα κρίνα;
Τότε γιατί ἡ τύχη της στὰ ξένα νὰ τὴν φέρῃ
Καὶ νὰ πεθάνῃ μακρὰ εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη;
Ἐδῶ ποῦ ἐγεννήθηκε τὸ ζηλευτὸ λουλουδί
Καὶ ἀνοίξε τὰ φύλλα του καὶ ἀνθῆσε μὲ χάρι,
Ἐδῶ ποῦ ἐμεγάλωσε μὲ χαρῶπό τραγοῦδι,
Ἐδῶ ὅπου τὴν εἶχαμε τοῦ τόπου μας καμάρι,
Ἐδῶ ἄς μᾶς τὴν ἔπερνε τοῦ χάρου τὸ μαχαίρι
Ὅχι σὲ τόπο μακρυνό, εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη!
Θὰ εἶχαμε τὸν τάφον της προσκύνημα ἀγιασμένο
Λουλούδια θὰ ἐστρώναμε γιὰ νεκρικὸ της στρώμα
Καὶ ὅλοι, ὅλοι, οἱ Ἕλληνες μὲ μάτι δακρυσμένο,
Σκυφοὶ θὰ ἐφιλούσαμε τοῦ τάφου της τὸ γῶμα.
Ἐδῶ ἄς μᾶς τὴν ἔπερνε τοῦ χάρου τὸ μαχαίρι.
Ὅχι σὲ τόπο μακρυνό εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη.
Ἐδῶ θὰ ἐφωτρώναμε εἰς τὸν τάφον της λουλούδια
Ν' ἀνθίζουν ἅθε ἀνοίξῃ γλυκὰ νὰ τὴν μυρίζουν,
Θὰ εἶχαμε τῆς χάρα εἰς τῆς παντοτεινὰ τραγοῦδια
Τὴν κόρη ποῦ ἐχάσαμε γιὰ πάντα νὰ θυμίζουν.
Ἐδῶ ἄς τὴν ἐθάψαμε, στοῦ τόπου της τὰ μέρη,
Ἀφοῦ ὁ πλάστης ἤθελε εἰς τὸν τάφον νὰ τὴν φέρῃ.

B.

Ἡ Δύστυχη Μανούλα τῆς σάν ἔλθῃ ἀπ' τὰ ξένα,
Καὶ τῆς γλυκειᾶς πατρίδος μας τὰ χόματα πατήσῃ
Ποῦ θὰ στραφῇ ἢ ἄμοιρῃ μὲ μάτια δυκρυσμένα·
Τῆς ζηλεμένης κόρης τῆς τὸν τάφον νὰ φιλήσῃ;
Πῶς θὰ ὑποφῆρῃ ἡ δύστυχη μητέρα νὰ ὑποφῆρῃ
Αὐτὴ ἐδῶ κι' ἡ κόρη τῆς μακρὰ σὲ ξένα μέρη;

Ἐκεῖ ὅπου θὰ θάψετε τὴν Ἀλεξάνδρα τώρα
Μέσα στὰ κρύα τοῦ Βορρᾶ, σὲ μέρη χιονισμένα,
Δὲν βλέπετε πῶς δὲν πενθεῖ γιὰ μιὰ στιγμή ἡ χώρα
Ἄφου λαγγάδια καὶ βουνὰ τὰ ἔχει ἀσπροντυμένα;
Καὶ λέτε μέσ' στὸ μνήμα τῆς πῶς δὲν θὰ ὑποφῆρῃ
Νὰ μὲνῃ μόνη μακρὰ εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη;

Κάθε αὐγὴ, ὅταν ἐδῶ ὁ ἥλιος θ' ἀνατέλλῃ,
Τῆς φωτειναῖς ἀχτίδαῖς του στὸν τάφον τῆς θὰ στέλλῃ,
Καὶ ὅταν πάλιν Ζέφυρος γλυκὰ γλυκὰ φυσήσῃ
Τὸν τάφον τῆς μὲ σεβασμὸν εὐθύς θὰ χαιρετίσῃ
Ἐκεῖ ποῦ θὰ τὴν θάψετε εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη
Τὴν Ζέφυρος 'ς τὸ μνήμα τῆς τὴν δρόσον του θὰ φέρῃ;

Ἐδῶ θὰ τῆς φυτρώσωμε μεγάλο κυπαρίσσι
Τὸ νεκροπούλι νὰ ῥχεται ἐπάνω 'ς τὰ κλαδιά του,
Ἐν τῇ Ἀλεξάνδρα συντροφιά τὴν νύκτα νὰ κρατήσῃ
Ὅταν θὰ φεύγῃ ἡ Μάνα τῆς, μὲ τὴν πικρὴ λαλιά του
Ἐκεῖ, ποῖον θάγῃ συντροφιά 'ς αὐτὰ τὰ ξένα μέρη;
Ἄχ! καὶ εἰς τὸ μνήμα θὰ πονῇ κι' ἐκεῖ θὰ ὑποφῆρῃ!

Ἐδῶ, ἐδῶ νὰ φέρετε τὴν Ἀλεξάνδρα πάλι
Νὰ τὴν μυρώνῃ δροσερὴ πνοὴ ὅταν διαβαίνει,
Νὰ τὴν θερμαίνῃ ὁ ἥλιος ὅταν σιγὰ προβάλλει
Νὰ βλέπῃ τὸ φεγγάρι μας ὅταν γοργῶ προβαίνει

Μὴ τὴν ἀφήσετε ἐκεῖ εἰς τοῦ Βορρᾶ τὰ μέρη
Γιατὶ καὶ μέσ' 'ς τὸ μνήμα τῆς, κι' ἐκεῖ θὰ ὑποφῆρῃ!..

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος

ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Ὅπως τὰ ρόδα καὶ οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν ἔχει ἱστορίαν. Ὅπως τὸ ρόδον ἀνθεῖ, ὅπως τὸ πτανὸν ψάλλει οὕτω καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας ὁ βίος διέρρευσε ἡσυχῶς, γαλήνιος, μωροβόλος.

Ὅχι λοιπὸν βιογραφοῦντες αὐτὴν, ἀλλ' ἀπλῶς, συλλέγοντες ὀλίγα ρόδα ἐκ τοῦ θαυμασίου τούτου παραδείσου, σταχυολογοῦμεν ὀλίγα ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ βίου τῆς.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐγεννήθη τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1870 ἐν Μόν-Ρεπό. Τὸ Μόν-Ρεπό εἶναι ἐξοχικὴ ἐπαυλις τοῦ βασιλέως. Ἡ ἐπαυλις αὕτη εἶναι τὸ γραφικώτερον μέρος τῆς ωραίας νήσου Κερκύρας.

Περιβρέχεται ἐξ ἀνατολῶν, μεσημβρίας καὶ δυσμῶν ὑπὸ τῆς θελάσσης. Ἡ δὲ ἐπαυλις καλύπτεται πᾶσα ὑπὸ δεινροστοιχίας, εἶναι δὲ ἐκτεθειμένη εἰς τὴν πνοὴν παντὸς ἀνέμου.

Ἐντὸς λοιπὸν τῆς μαγευτικωτάτης ταύτης θέσεως ἐγεννήθη ἡ βασιλοπούλα μας. Αἱ χάριτες τῆς φύσεως τὴν ἐμύρωσαν!

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὅτε ἡ σεπτὴ μήτηρ τῆς Ἀλεξάνδρας ἐκυοφόρει ἐτι, ἐκάθητο ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ γραφείῳ ἀναγινώσκων τὴν Σκανδιναυικὴν μυθολογίαν. Ἐκεῖ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν βασιλέα τὴν γέννησιν τῆς Ἀλεξάνδρας. Ὁ βασιλεὺς συγκεκριμένος μέχρι δακρύων, ἔσπευσε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, καὶ ἀφοῦ ἠσπάζθη αὐτὴν εἶπε τοὺς ἐξῆς μεσοῦς εὐγενεοῦς ὑπερηφανείας λόγους: « Ἀντὶ τοῦ μεγαλοσταύρου τὸν ὁποῖον ἔθεσα εἰς τὴν κούνιαν τοῦ Ντι-νου καὶ τοῦ Τζώρτζη, καταθέτω εἰς τὸ γλυκὺ αὐτὸ κεφαλάκι τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ γείνουν κουμπάροι μου τώρα».

Τὸ ἀγγελοῦδι αὐξάνον ἐγένετο ἀγγελικώτερον. Ἡ ἐπιμελὴς ἀνατροφή καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπλήρουν τὴν Ἀλεξάνδρα μὲ πᾶσαν δωρεάν ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐλκύουσι καὶ τὴν μέλλον ἀφιλόκαλον ψυχὴν. Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔγινε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας ὅλων. Ὁ σεπτὸς αὐτῆς πατὴρ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἔθηκε. Τόσον ἠγάπα αὐτὴν ὥστε καὶ ἰδίαν οἶκον εἶχε δι' αὐτὴν, τοῦτέστι τὴν ἀπεκάλει « Ἡλίου ἀχτίδα». Καὶ ὅτε ἀνεχώρει αὕτη διὰ τοὺς γάμους τῆς, ὁ βασιλεὺς ἔλεγε « ἔχασα τὸν συντροφόν μου». Πάντοτε δὲ εἶχε τανύταν πλησίον του. Ὅτε αὐτὸς εἰργάζετο εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον αὕτη παρ' ἐκάθητο πλησίον του κεντῶσα ἢ μελετῶσα.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε καὶ τὰς καρδίας τῶν Ὑψηλῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἡ δὲ Α. Β. Γ. ὁ Γεώργιος ἦτον ὁ αἰσθηματικώτερος καὶ ὁ τρυφερώτερος προστάτης, καὶ ὁσάκις ὁ Ντίνος ἐπέπληττεν αὐτήν, διότι τῷ κατέστρεψε τοὺς στρατιώτας, ὁ Γεώργιος ἠπειλεῖ τὸν Διάδοχον διὰ τῆς τυγμῆς καὶ ἐνηγκαλιζέτο τὴν Ἀλεξάνδρην.

Καὶ ὅτε ποτὲ ἡ βασιλοπούλα ὀλισθήσασα ἐπεσεν ἐκ τοῦ καναπέ, ὁ βασιλόπαις Γεώργιος ὑπολαβὼν ὅτι ὁ Διάδοχος τὴν ἐμάλωσε, δὲν χάνει καιρὸν μιὰ καὶ δρό καὶ εὐρίσκειται ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὸν ὁποῖον χαιρετίζει στρατιωτικῶς καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ βάλῃ αὐτὸν τὸν Ντίνον εἰς τὴν φυλακὴν διότι πάλιν ἐμάλωσε μὲ τὴν Ἀλιξ (οὕτω τὴν ὀνόμαζε). Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασεν ἐπὶ τούτῳ· ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἠνῶσει νὰ εἰσακουσθῆ καὶ ἀποχωρῶν εἶπεν :

— Ἄ ἔτσι ; ... Τότε πάω νὰ τὸν ἀρχίσω στὸ ξύλο μόνος μου !

Ἡ ἐπίδοσις τῆς Ἀλεξάνδρας, ὡς μαθητριάς ἦτο ἔκτακτος. Ἡ προσοχὴ αὐτῆς εἰς τὰ διδασκόμενα μαθήματα ἦτο ὑπερτέρα παντὸς ἐπαίνου. Ἡνῶσει νὰ πεισθῆ κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ εἶτα ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ μελέτῃ νὰ χωνεύσῃ τὰ μαθήματα. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν δὲ τῶν διδασκάλων αὐτῆς τὰς λοιπὰς ἡμέρας· Καὶ ταῦτα οὐχὶ μηχανικῶς, ἀλλὰ μετὰ λόγου καὶ ἀποδείξεως. Ἄν δὲ τὸ πρᾶγμα ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἢ δὲν εἶχεν ἰκανὰς ἀποδείξεις πρὸς κατάληψιν τοῦ μαθήματος, ἀφελέστατα ἐφῶνε πρὸς τὸν διδάσκοντα· «Δὲν ἐπίσθην· ἔχω ἀνάγκην πλειόνων ἀποδείξεων».

Πρὸς τὸν καθηγητὴν αὐτῆς κ. Ἀργυρόπουλον εἰπόντα ὅτι εἰς βραχὺ διάστημα ἔμαθε πᾶσαν τὴν Φυσικὴν καὶ ἀναγκασθέντα νὰ εἴπῃ ὅτι οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ τῇ μάθῃ, αὐτὴ μελαγχολικῶς εἶπε :

— Μὰ κύριε καθηγητά, πῶς ἔμαθα φυσικὴν, ἀφοῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ λύσω ἐκεῖνα τὰ $A+B$ ποῦ εἶνε εἰς τὸ περὶ θερμότητος ;

Ὡς δὲ ἀρμόζει εἰς βασιλοπούλα, ἰδίαν κλίσιν εἶχεν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ μάλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν ἐγίνωσκε μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν. Ἐν Ὑδρᾷ πρὸ τριετίας ἠναγκάσθη ὁ Μ. Δ. Παῦλος ν' ἀποκαλέσῃ αὐτὴν καθηγητὴν τῆς ἱστορίας καὶ ναυτικῶν συνάμα, διότι μετὰ χάριτος πολλῆς καὶ ἀκριβολογίας οὐ τῆς τυχούσης ἐξίστόρισε τοὺς ναυτικούς τοῦ ἔθνους μας ἀγῶνας.

Ἐν τούτοις τὰ μαθήματα ἦσαν πολλά, διὰ τοῦτο ἡ ἰδία ποτὲ ἐνώπιον καὶ ἄλλων αὐλικῶν εἶπε πρὸς τὸν πατέρα Της :

— Μπαμπά, τὰ μαθήματα εἶναι πολλά καὶ δὲν προλαμβάνω νὰ τὰ μανθάνω· ὅσο νὰ μάθω τὸ ἓν ξεχνῶ τὸ ἄλλο».

Κατὰ μῆνα ἐλάμβανεν 100 δραχμὰς παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς δι' ἔκτακτα ἐξόδα· τὰ χρήματα ὅμως ἐξηνητλοῦντο τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνός. Τί ἐγίνοντο οὐδεὶς ἐγνώριζεν. Τί ἐποίηε ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς Ἀλεξάνδρας ἠγῶσει ἡ ἀριστερά. Ἀλλὰ τὸ κρυπτόν ἡ ὀξύδερκεια τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐποίησε φανερόν.

Ἡ κυρία Θεοχάρη ἐν συνομιλίᾳ ποτὲ διηγείτο εἰς αὐτὴν τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν ὀρφανῆς κόρης. Ἡ Ἀλεξάνδρα συνεκινήθη· ἀλλὰ χρήματα δὲν εἶχεν. Εἶχεν ὅμως βαρῦτιμον δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ἡ θεὰ τῆς πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὴν μεγάλην κυρίαν παρακαλέσασα

αὐτὴν νὰ τὸ πωλήσῃ, τὰ δὲ χρήματα νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὀρφανὴν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Θεοχάρη ἠρνεῖτο, παρακάλεσε καὶ πάλιν αὐτὴν, κατ' ἀρχὰς μὲν ἰκευτικῶς, εἶτα δὲ καὶ ἐπιτακτικῶς εἶπουσα :

— Σὰς παρακαλῶ, σὰς διατάσσω νὰ τὸ πάρετε».

Καὶ ἡ κυρία Θεοχάρη λαβοῦσα ἐπαρουσιάσθη πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῷ εἶπε :

— Σὰς πωλῶ, Μεγαλειότατε, αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον· πόσα τὸ ἀγοράζετε ;»

Ὁ βασιλεὺς συγκινηθεὶς καὶ ἐνοήσας ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν εὐφροῇ τὸ πρᾶγμα.

— 500 δραχμὰς ἀνέκραξεν.

Καὶ οὕτω τὰς πεντακοσίας δραχμὰς ἔλαβεν ἡ ὀρφανὴ καὶ τὸ δακτυλίδιον μετὰ μίαν ἡμέραν ἡ βασιλοπούλα μας.

Τὰ συμπαθῆ πρὸς τοὺς πτωχοὺς αἰσθηματὰ τῆς γνωρίζοντες οἱ χωρικοὶ τῆς Δεκελείας, διότι ἐκεῖ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου διήλθεν ἡ Ἀλεξάνδρα, κατέφρουγον εἰς τὴν θαλαμηπόλον αὐτῆς, ὁσάκις δὲν τοῖς ἦτο δυνατόν ἀπ' εὐθείας νὰ δηλώσωσι τὰς ἀνάγκας των καὶ οὕτω ἐτύγγανον τοῦ βοηουμένου.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅτε ἐταξείδευε μετὰ τῆς βασιλίσσης εἰς Ὀδησσόν, ἡ Ἀλεξάνδρα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος βλέπουσα τὸν πηδαλιούχον :

— Ἀχ ! ἀνεφώνησεν, ἄς ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ θὰ γυρίζαμε πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. !

Ἡ Ἀλεξάνδρα νυχταριστεῖτο· μεγάλως διαμένουσα ἐν Δεκελείᾳ. Καθ' ὅσον ἐκεῖ ἦτο ἐλευθέρᾳ νὰ ζῆ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀθῶας καρδίας τῆς Μόνοι· οἱ διδάσκαλοι τῆς τὴν παρηκολούθουν ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν δυσχερῆσαι. Ἐξ ἐναντίας ἠγάπα τὴν σπουδὴν οὐδέποτε δὲ παρημελεῖ μάθημά τι. Ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Οἰκονομίδης, ἐπὶ ἔτη μακρὰ διατελέσας διδάσκαλός τῆς, ἔλεγεν ὅτι ἐφρόντιζε πάντοτε ν' ἀναπληροῖ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἢν ἠναγκάζετο νὰ χάσῃ ἐνεκεν ἐθνικῆς ἐορτῆς ἢ ἄλλης τινὸς τελετῆς, εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ παρασταθῆ. Καὶ δὲν περιωρίζετο εἰς μηχανικὴν ἀπομνημόνευσιν τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ συνεζήτει μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ πολλὰκις προκειμένου περὶ ἐπιστημονικοῦ ζητήματος ἢ θρησκευτικῆς δοξασίας, ἠκούσθη λέγουσα ἐν τῇ ἀνυποκρίτῳ αὐτῆς εὐκρινείᾳ :

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ κατεπίσατε· τὰ ἐπιχειρήματά σας δὲν μοὶ φαίνονται ἐπαρκῆ, μοὶ χρειάζονται καὶ ἄλλα.

Τὸ μάθημα ἐπηκολούθει περίπατος καὶ παιγνίδι. Ὅτε μὲν μόνη, ὅτε δὲ συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, ἡ Ἀλεξάνδρα περιήρχετο τὴν ἐπαυλιν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἐρωτῶσα τοὺς ἐργάτας, οὓς συνήντα καθ' ὁδόν, δίδουσα ἐλεημοσύνην εἰς πτωχὴν γυναῖκα ἢ ἀνθολογοῦσα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπάρχον σιδηρουργεῖον ἐδέχθη ποτὲ τὴν ἐπίσκεψίν τῆς. Εἶχεν ἰδίως μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ἵππασίαν· προτιμῶσα μεγαλόσωμον θυμοειδῆ ἵππον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο συχνάκις εἰς περίπατον μετὰ τοῦ βασιλέως πατρὸς τῆς ἢ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου. Ὁ βασιλεὺς φοβού-

μενος άπεικταίον τι εκ τής άπειρίας και τής τόλμης της, είχε διατάξει να παρακολουθη τήν 'Αλεξάνδραν εις τας έκδρομάς της εις των άνδρων τής ύπηρεσίας, ιππεύς δεδοκιμασμένος. 'Αλλ' ή 'Αλεξάνδρα θέλουσα να έχη πλήρη έλευθερίαν, κατώρθωσε να τόν γελή.

— Γύρισε πίσω, κύρ Λεωνίδα, τώ έλεγε, μη κουράζεσαι άδικως.

Κατά τινα έκδρομήν συνήντησεν ένα των εν Δεκελεία ύπηρετούντων ύπαλλήλων. Αίφνης προσποιείται ότι θα κεντήση τόν ίππον της όπως τήν ύπερπηδήση. 'Ο δυστυχής τά χάνει, όχι τόσο εκ του κινδύνου όν έμελλε να διατρέξη, όσον εκ τής θείας τής βασιλόπαιδος, και τρέπεται προς τά πλάγια τής οδού· έξ άλλοι ή 'Αλεξάνδρα δι' αποτόμου κινήσεως στρέφει τόν ίππον της, όστις ισταται παρά τώ χειλος βαθυτάτης χαράδρας. 'Ο ύπάλληλος τρομάζει διά τήν βασιλόπαιδα και τήν ίκετεύει ν' απομακρυνθη, άλλα βλέπων ότι δέν είσακούεται, προχωρεί προς τώ μέρος τής οδού και λέγει προς τήν 'Αλεξάνδραν :

— Πατήσατέ με λοιπόν, 'Υψηλοτάτη, αφού τό θέλετε· έμέ τουλάχιστον κανείς δέν θα με κλαύση, ένω άν επάθαινε τίποτε ή 'Υψηλότης σας. Θά έθρήνει όλη ή 'Ελλάς.

— Δι' έμέ ;... και έφυγε μειδιώσα και συγχρόνως δακρυσά.

"Όλοι οι έν τώ άνακτόρω τής Δεκελείας και έν τοίς κτήμασιν ύφ' οιονδήποτε τίτλον διαμένοντες, από του πρώτου μέχρι του έσχάτου ήσθάνοντο αληθή λατρείαν προς τήν βασιλοπούλαν. 'Οσάκις εξήρχετο, οι εργάται άφινον τήν σκαπάνην, διά να θαυμάσουν τήν βασιλόπαιδα, τρέχουσαν διά μέσου των δένδρων, ή διά ν' άκούσουν τόν μαγευτικόν της γέλωτα. 'Οι εύζωνοι ίδιαι τής άνακτορικής έν Δεκελεία φρουράς τήν είχαν θεοποιήσει, "Όταν ή 'Αλεξάνδρα διήρχετο πετώσα επί του σριγώντος ίππου της, οι εύζωνοι έκρύπτοντο εις τά κλαριά διά να τήν θαυμάσουν έν ανέσει, και ότε μετ' όλίγον έκρύπτετο από των όφθαλμών των, οι άρειμάνιοι έκείνοι όρεινοί τήν συνώδευαν με μίαν εύχην, έκφράζουσαν όλην τήν προς αύτήν λατρείαν των :

— Να ζήσης, νεράϊδά μου ! Να ζήσης !

'Η 'Αλεξάνδρα ήτο άκραίφνεστάτη 'Ελληνίς, τήν δε άγάπην τής προς τήν 'Ελλάδα, και μετά τόν γάμον της εξεδήλωσεν εις πλείστας και πασιγνώστους περιστάσεις. 'Αλλά τό αίσθημα τουτο τής 'Αλεξάνδρας χαρακτηρίζει τό εξής.

"Ότε ήλθεν ή 'Αλεξάνδρα εκ Ρωσσίας εις 'Αθήνας, έν έτος σχεδόν μετά τόν γάμον της, ήτο όλίγον άσθενής, τό δε πρόσωπόν της δέν είχε τήν δρόσον, με τήν όποιαν είχομεν συνειθίσει να τήν βλέπωμεν.

Κυρία τής ανωτάτης τάξεως, ήν ή βασιλόπαις έτίμα διά τής φιλίας της, είπε προς αύτήν, ότε κατά πρώτον συνήντήθησαν :

— 'Υψηλοτάτη, άδυνατήσατε· φαίνεται ό,τι δέν είσθε καλά και δέν πρέπει ν' άμελήτε τήν 'Υγείαν σας· εάν εκάμνετε λουτρά, ίσως θα σας ώφελούν.

— Δέν έχω τίποτε, είπεν ή 'Αλεξάνδρα, ήμην όλίγον άσθενής, άλλα τούς είπον, ότι «διά να γείνω καλά, πρέπει να έλθω στην 'Ελλάδα μου». Τώρα που ήλθα να δήτε πώς θα κοκκινίσω πάλιν εις όλίγον καιρόν.

'Ιδού τί έχασαμεν οι 'Ελληνες !

('Εκ του 'Ημερολογίου τής 'Αλεξάνδρας)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Προβάλλει ή πρωτοχρονιά με γέλια και με χάρη,
Παντοϋ τραγούδια και χοροί, παντοϋ χαράς, παιγνίδια.
Καθένα βλέπεις να κρατῆ 'ε τώ χέρι με καρδιά,
Τά δώρα τής πρωτοχρονιάς και χίλια δυό στολίδια.

Παντοϋ χαρά άτελείωτη ! Μ' άπ' τή χαρά εκείνη,
Πόσοι δέν μένουν μακριά πτωχοί, δυστυχισμένοι ;
Πόσων τό μάτι δάκρυα τέτοια στιγμή δέν χύνει ;
Πόσοι δέν βλέπουν τή γιορτή, γυμνοί και πεινασμένοι ;

Μεσ' ε τή χαρά τής έορτής παιδιά ένθνηθητε
"Ότι υπάρχει όρφανό, πού τή στιγμή εκείνη
Και τό ψωμί, ώ, ναι, κι' αυτό άκόμη τό στερείται,
Και πεινασμένο 'ε τή γωνιά ζητεί 'ελεημοσύνη.

"Ω ! δότε, δότε 'ε τ' όρφανό, πού στείνει δακρυσμένο.
'Σ τήν πέτρα, 'ε τήν όρφάνια του παρηγοροί φανῆτε.
'Στό Ευαγγέλιον παιδιά θα εύρετε γραμμένο :
«'Ο, τ' εις πτωχούς χαρίζετε, ετόν Πλάστην τό δωρείτε !»

Ni-Cos

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας τευχῶν συμπληροῦται ὁ Γ' τόμος τοῦ *Παιδ. Περιδικοῦ*.

Ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ ἔχει τὸ θάρρος νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰς πρὸς τοὺς μικροὺς φίλους τῆς ὑποσχέσεις τῆς καὶ ὅτι δικαιοῦται ἐπομένως μετὰ παρηρησίας νὰ ζητήσῃ καὶ αὐθις τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος 1892.

Κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος ἡ Διεύθυνσις τοῦ *Περιδικοῦ* οὐδὲ κόπων οὐδὲ δαπανῶν ἐφείσθη ἵνα ἀναγάγῃ τὸ ἔργον τῆς εἰς τὴν πρέπουσαν περιωπὴν, ἐργασθεῖσα δὲ μετὰ μεγάλης δραστηριότητος καὶ προθυμίας, ἐπήνεγκε πάσας ἐκείνας τὰς τροποποιήσεις καὶ βελτιώσεις, ἄς λήγοντος τοῦ Β' ἔτους ὑπεσχέθη δημοσίᾳ τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς. Δι' ὅ καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ σχήματος διὰ τὴν εὐπροσωπετέραν παράστασιν κριθεῖσα ἀναγκαῖα ἐγένετο καὶ ἡ βελτιώσις τῆς ὕλης κατωρθώθη τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν φίλων συνεργατῶν πρὸς οὓς ἡ Διεύθυνσις ἐκφράζει σήμερον καὶ δημοσίᾳ τὰ θερμὰ εὐχαριστήριά τῆς.

Πᾶν ὅ,τι ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον διὰ τὴν πρόοδον τῶν μικρῶν φίλων τῆς προθύμως ἀπεταμίευσεν ἡ Διεύθυνσις ἐν τῷ «*Παιδικῷ Περιδικῷ*», ὅπερ περιλαμβάνον τεκτικῶς διαλόγους, μύθους, παραμύθια, πραγματογνωσίαν, ποικίλα τερπνὰ, ὑγιεινὰ παραγγέλματα, πνευματικὰ ἀκτῆσεις, ποιήματα καὶ διηγήματα ἐξεγείροντα τὰ αἰσθητικὰ φιλοστοργίας, φιλοπατρίας, ἀγάπης, ἐλεημοσύνης, αὐταπαρηγήσεως κτλ. τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν τῆς, κατέστη ἀπαραίτητος ὁδηγός, διδάσκαλος καὶ σύντροφος τῆς Ἑλληνίδος νεότητος.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην τοῦ «*Παιδικοῦ Περιδικοῦ*» καὶ τὴν πρὸς τὸ ἔθνος προσφερομένην δι' αὐτοῦ ὑπηρεσίαν δὲν ἤργησε νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὸ Σεβαστόν Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπερ δι' ἐγκυκλίου του, τρίτης ταύτης ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ *Περιδικοῦ*, πρὸς τοὺς σχολάρχας, ἑλληνοδιδασκάλους καὶ δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους συνέστησε τὸ «*Παιδικόν Περιδικόν*» «ὡς συντελεστικόν τὰ μάλιστα εἰς τὴν μετάδοσιν παντοίων ὑγιῶν γνώσεων».

Ἦδη ἀρχομένου τοῦ 4ου τῆς ἐκδόσεώς του ἔτους, ἡ Διεύθυνσις τοῦ «*Παιδικοῦ Περιδικοῦ*» οὐδένα αἰσθάνεται ἐνδοιασμὸν νὰ ζητήσῃ καὶ αὐθις ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν γονέων τῆς μαθητιώσης νεότητος, καὶ τῶν διδασκάλων αὐτῆς, οἵτινες κατὰ τὴν ἰδίαν πολλῶν ἐξ αὐτῶν ὁμολογίαν, ἐν τῷ «*Παιδικῷ Περιδικῷ*», εὖρον ἀληθῆ συνάδελφον καὶ σύντροπον ἐν τῷ κοπιῶδει, ἀλλ' εὐγενεῖ ἔργῳ. Ὑπόσχεται δὲ τὴν αὐτὴν προσοχὴν καὶ ἐκλογὴν περὶ τὴν ὕλην καὶ πᾶσαν δυνατὴν βελτιώσιν εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου, ὅπερ ἐφεξῆς ἐκδιδόμενον εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός, θὰ δύνηται οὕτω νὰ περιλαμβάνῃ πάντα τὰ ἄξια λόγου γεγονότα τὰ διαδραματιζόμενα ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκάστου μηνός, κατ'ἀλληλα δὲ ν' ἀπασχολήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ μελέτην τῶν μικρῶν τοῦ *Περιδικοῦ* φίλων.

Τέλος ἡ Διεύθυνσις τοῦ «*Παιδικοῦ Περιδικοῦ*» ἐπαναλαμβάνουσα καὶ αὐθις πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ὅτι παρ' αὐτῶν καὶ μόνων ἀναμένει ὑποστήριξιν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς, ὅπερ χάριν αὐτῶν ἀνέλαβε, παρακαλεῖ τούτους, οὐ μόνον νὰ σπεύσωσιν εἰς ἐκπλήρωσιν ἀπαραβάτου ὅρου, ἥτοι τῆς προπληρωμῆς τῆς ἑαυτῶν συνδρομῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργασθῶσιν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν ἐν ταῖς συναποστελλομέναις ἀγγελίαις, παρέχοντες οὕτω τῇ Διεύθυνσει τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπιφέρει ριζικώτερας βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις ἐν τῷ «*Παιδικῷ Περιδικῷ*».

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΟΡΦΑΝΙΑ

Χ! μάνα, ψωμί! . . . Μάνα πεινάμε! Μητερούλα μου ξεπαγιάσαμε ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο! . . . ἔλεγον τρία πτωχὰ καὶ βακένδυτα παιδιὰ περικυκλοῦντα τὴν δυστυχῆ μητέρα των.

— Μὰ παιδιὰ μου τί νὰ σᾶς δώσω; τί νὰ σᾶς κάμω; τί ἔχω καὶ δὲν σᾶς τὸ δίδω; Θεέ μου Θεέ μου! βοήθησόν μας σ' αὐτὴν μας τὴν ὀρφάνια σ' αὐτὴν μας τὴν δυστυχία.

Ἀπῆντα ἡ ταλαίπωρος μητέρα γονυπετῆς κλαίουσα πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παντομήτορος, περικυκλουμένη ἐκ τῶν τριῶν τέκνων τῆς.

— Ἀχ! μητερούλα μου θὰ ξεπαγιάσωμε ἀπόψε! . . . Μάνα πεινάμε! . . . κρυθνοῦμε· ἀκούς μάνα! λίγη φωτιά νὰ ζεσταθοῦμε λίγο ψωμάκι νὰ φάμε! Ἐπανελάμβανον τὰ ὦχρα ἐκ τῆς πείνης δυστυχῆ

ἐκείνα γυμὰ καὶ ὀρφανὰ! . . .

Τὴν ἀνωτέρω φρικώδη συνδιάλεξιν ἤκουσα διερχόμενος τυχαίως ἐκ τινος ἀποκέντρου ὁδοῦ, γινομένην ἐντὸς σαθροῦ καὶ πενιχροῦ οἰκίσκου!

Ἦτο Δεκέμβριος. Ὁ καιρὸς πρὸ ἡμερῶν εἶχεν μετατραπῆ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον ὁ δὲ βορρᾶς μανιωδῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσύριζεν φέρων ἀπὸ πρῶιας ἐντὸς τῆς πόλεως λεπτὰς νιφάδας χιόνος. Τὰ πέριξ ὄρη εἶχον περιβληθῆ ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς λευκὸν μανδύαν ἐκ χιόνος· περὶ τὴν ἐσπέραν ἤρχισεν νὰ πίπτῃ τοιαύτη καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως. Διαβάται πολλοὶ ὀλίγοι διέσχίζον τὰς ὁδοὺς καὶ αὐτοὶ κουκουλωμένοι διὰ βαρέων ἐνδυμάτων. Χειμῶν βαρῦς, κρῦο τραμερὸ, φοβερὸ ξεπάγιασμα ἐπεκράτει! . . .

Ἀκούσας τὸν φρικώδη ἐκείνον διάλογον μεταξὺ τῆς δυστυχούς μητρός καὶ τῶν τέκνων τῆς ἐσταμάτησα ἀποτόμως διακόψας τὸν ταχύν μου βηματισμὸν ἐκ περιεργείας καὶ οἴκτου κινούμενος, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδω ὅποιον τέλος ἐμεῖλε νὰ ἔχῃ.

Ἐπλησίασα ἵνα ἴδω ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἀκούσω, καὶ τοῦτο τὸ κατώρθωσα διότι τὰ παράθυρα τοῦ σαθροῦ τούτου οἰκίσκου ἐστερημένα ὑλοπινάκων καὶ φέροντα εἰς τὰ ἐξώφυλλα μεγάλας σχιμάδας μοὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπιτύχω ὅτι ἐζήτηον.

Παρατηρῶν τις τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου τούτου ἠδύνατο ἀμέσως ν' ἀποφανθῆ περι' τῆς καταστάσεως τῶν ἐνοικούντων. Ὅλη ἡ οἰκία των ἦτο αὐτὸ τὸ πενιχρὸν δωμάτιον. Ἐκεῖ που εἰς μίαν γωνίαν διέκρινον σαθρὰν κλίνην μετὰ πεπαλιωμένων σκεπασμάτων ἀνευ συνδόνων, δύο καθέκλας ἀχρίστους πλέον ἐκ τῆς πολυκαίριας καὶ τεθραυσμένης σχεδόν, μίαν τράπεζαν ἐν ὑδροδοχείῳ καὶ τινα ἄλλα ἀπλᾶ πενιχρὰ ἀναγκαῖα οἰκογενειακὰ σκεύη, ἅτινα ἀπετέλουν ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ οἰκίσκου τούτου. Ὁχρὰ κανδύλα ἔκαιε πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παντομήτορος ἀνηρτημένης εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου κάτωθεν τῆς ὁποίας διέκρινον τὰ ἀτυχή ταῦτα πλάσματα ἀποτείνοντα δεήσεις πρὸς τὴν Παντομήτορα ζητοῦντα ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των παρ' αὐτῆς ἄρτον διὰ νὰ κορέσουν τὴν πείναν των καὶ φωτιά διὰ νὰ ζεσταθοῦν!!!

Φρίκη τῇ ἀληθείᾳ μὲ κατέλαθεν ἐπὶ τῇ ὄψει τῶν ὀρφανῶν τούτων! ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν τρομερῶν λέξεων τὰς ὁποίας ἐξεστόμιζον.

— Μάνα ψωμί! . . . Μάνα κρυώνουμε! . . . Μάνα πεινάμε ἐπαναλαμβάνουν τὰ μαυροφορεμένα παιδιὰ τῆς τὰ μὲ ράκη καλύπτοντα τὰ τρέμοντα μέλη των ὠχρὰ ἐκ τῆς πείνης καταβεβλημένα ἐκ τῶν βασάνων τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους.

— Μάνα ψωμί! . . . ἐπαναλαμβάνουν καὶ τὰ τρία ἐν φρικῶδει συμφωνίᾳ! Βαρὺς ἀναστεναγμὸς ἐξεπέμπετο εἰς ἀπάντησιν τῶν τέκνων τῆς καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φιλοστόργου μητρός.

— Θεὲ μου βοήθη μας σ' αὐτὴν τὴν ὀρφάνια σ' αὐτὴν τὴν δυστυχία μας!

Κρυὸ καὶ πείνα! δύο κακὰ ἀνυπόφορα! ὄχι τόσον τὸ πρῶτον ὅσον τὸ δεύτερον. Καρδία ἀνθρώπου ἢ πλέον σκληρὰ ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῆ ἐκ τῆς εἰκόνης ταύτης. Ἔστην ἐπὶ ὦραν πολλὴν ἀψηφῶν, μὴ αἰσθανόμενος σχεδόν τὸ τρομερὸ κρυὸ ἔξωθεν τοῦ οἰκίσκου τούτου πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἀντελήφθη, ἐσπούδασα, ἐβεβαιώθην, εἶδον ἰδίῳις ὄμμασι τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς δυστυχίας!!!

Ἐφερον μεθ' ἐκτουτοῦ ἀρκιτὸν χρηματικὸν ποσόν, συμποσούμενον εἰς 100 δραχμὰς, τὸ ὁποῖον ἤμην ἐπιφορτισμένος νὰ παραδώσω εἰς τινα κύριον ἐκ μέρους τοῦ πατρός μου. Εἰς τὸν οἶκον δὲ τοῦ κυρίου τούτου διηύθυνον τὸ βῆμά μου. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν σπαρακτικῶν ἐκεινῶν λέξεων, ἐπὶ τῇ ὄψει τῆς ἀληθοῦς δυστυχίας, ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν νὰ εἰσέλθω ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ νὰ παραδώσω τὸ χρηματοφυλάκιόν μου εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα! ἀλλὰ... ἐσυλλογίσθη ὅτι ἔδιδον ξένα χρήματα! Χρήματα μὴ ἀνήκοντα εἰς ἐμέ, μὴ ὄντα κτῆμα μου. Ὡ πόσον ἐπεθύμουν ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ ἦσαν ταῦτα ἰδικὰ μου! Θὰ τὰ ἔδιδον εἰς τὰ ὀρφανά, ταῦτα θὰ ἠγόραζον ἄρτον, θὰ εἶχον φωτιά δὲν θὰ ἐπείνων πλέον, δὲν θὰ ἐκρύωνον, δὲν θὰ ἐκλαιον, δὲν θὰ ἦσαν δυστυχῆ ἐπὶ τινα καιρὸν. Τῇ ἀληθείᾳ ὁποία δυστυχία! Ἐστεροῦντο τέσσαρα πλάσματα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου! Δὲν εἶχον ὀλίγην φωτιάν νὰ ζεσταθοῦν, νὰ ζεσταίνον τὰ παγωμένα μέλη των, δὲν εἶχον νὰ ἀγοράσουν ὀλίγον ἄρτον νὰ κορέσουν τὴν πείναν των! Ἐνῶ ἄλλοι θὰ τρώγουν διπλᾶ φαγητά, ἐνῶ ἄλλοι θὰ ζεσταίνωνται μὲ διπλὴν θερμάστραν, θὰ γλεντοῦν, θὰ διασκεδάζον δαπανώντες χρήματα ἀσκόπως! Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν ἤκουσα καὶ πάλιν τὰς φρικῶδεις

φράσεις ἐπικναλαμβανόμενας παρὰ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν πρὸς τὴν μητέρα των. . .

— Μάνα ψωμί! . . . Πεινάμε . . . Κρυώνουμε . . . Μανούλα μου θὰ μᾶς ἀφήσης νὰ πεθάνωμεν ἀπὸ τὸ κρυὸ καὶ τὴν πείνα; . . .

Ἦ εἶπον τῇ ἀληθείᾳ! Κακὴ ὀρφάνια, κακότυχα παιδιὰ. Δυστυχισμένη μάνα! Τὰ μάτια μου ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα ἡ καρδία μου ἐπέβαλε τὴν θέλησίν της!

— Νά, εἶπον, εἰσερχόμενος, παύσατε πλέον πρὸς στιγμὴν. Ἐχτε φωτιά νὰ ζεσταθῆτε ἔχετε ψωμάκι νὰ φάγητε. . .

Ἐνεχείρησα τὸ βαλάντιόν μου εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα καὶ αὐτὴ καθὼς καὶ τὰ τέκνα τῆς μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ἀρθρώσωσι λέξεις τινὰς ἐκ τῆς χαρᾶς, αἰτινες μένουσι εἰσέτι ἐναυλοὶ εἰς τὰ ὦτα μου!

— Εὐχαριστῶ κύριε. Ὁ Θεός. . . καὶ δὲν ἐπρόφθασεν ἡ δυστυχὴς νὰ τελειώσῃ διότι λυγμοὶ τὴν κατέλαβον.

— Ὁ Θεός μὲ ἀπέστειλεν συνεπλήρωσα ἐγώ! Εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν εἶπον καὶ ἔφυγα δακρύων.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἐξῆς διάλογος ἠκούετο εἰς τὸν οἶκον μου.

— Εὐγε Ἀρίσταρχε! Καλὰ ἔκαμες καὶ διέθεσας διὰ μίαν τοιαύτην πράξιν τὰ χρήματα μοι ἔλεγε ὁ πατήρ μου. Σοῦ δίδω περιπλέον ἐκτὸς τῶν ἐπαίνων μου ἄλλας 100 δραχμὰς διὰ τὴν εὐγενῆ σου πράξιν καὶ πιστεύω ὅτι καὶ αὐτὰς θὰ διαθέσης εἰς παρομοίους εὐεργετικὸς σκοπούς. Μὴ λησμονῆς δὲ ποτὲ παιδί μου σὺ καὶ ὅλοι μας ὅτι πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὴν ὀρφάνια καὶ νὰ βοηθῶμεν τὴν δυστυχίαν πάντοτε, πάντοτε!

Γ. (Εὐθύβουλος)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ἰ Ἀρχὴ καὶ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔς τὴν πομπὴ τοῦ Γιοῦδα
τώρα τὰ ὄρη χαίρονται καὶ οἱ δαίμονες χλιβόνται
καὶ οἱ ἄγγελοι παρακαλοῦν 'που ὁ Χριστὸς γεννιέται
γεννιέται κι' ἀναθρέφεται δευτέρα βασιλεύει
πρῶτα νὰ πιᾶσῃ τὸν Ἀδὰμ καὶ δευτέρα τὴν Εὐᾶ,
καὶ τρίτον τὸν παράδεισον μὲ τὰ μυριστικά του.
καθόνται οἱ δόλιοι οἱ φτωχοὶ ἔσ' τὸν ἥλιο ἔσ' τὸ φεγγάρι,
καθόνται καὶ οἱ ἀλεήμονοι ἔσ' τὴν πίσσα ἔσ' τὸ κατράμι.
κερὰ κρατοῦνε οἱ φτωχοὶ λαμπάδες ἀναμμέναις
κρατοῦνε καὶ οἱ ἀλεήμονοι σακκούλαις βουλομέναις.
— «Πᾶρτε, φτωχοὶ, τὰ γρόσια μὲς πᾶρτε καὶ τὰ φλωριὰ μὲς.»
— «Ἐδῶ φλωριὰ καὶ δὲν περνοῦν τὰ γρόσια δὲν τρωγόνται.»
— «παρὰ λιβάνι καὶ κερὶ καὶ καθαρά ψυχούλα.»

Εὐπραξία μοναχῆ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΤΕΡΤΙΝΑ

Μελίσιςσα καὶ σφήκα

Ἡ μελίσιςσα καὶ ἡ σφήκα ἦσαν ἀδερφάδες ἡγαρδίακαὶς καὶ ὁμοίαις ἔς τὰ πάντα. Ὅταν ἀρρώστῃς κάποιος ἢ μάνα τους βεργιά, τῆς ἐπροσλάλεσε νὰ πᾶνε νὰ τὴν ἰδοῦνε καὶ νὰ τῆς πᾶνε καὶ τίποτα γιατρικό. Ἡ δόλιχη μελίσιςσα ἔτρεξεν ἀμέσως μὲ προθυμία καὶ ἐπῆγε καὶ τὴν ἐπεριποίηθη μὲ τὸ παραπάνω καὶ τὴν εὐχαρίστησε. Ἡ δὲ σφήκα ἤρε χίλιας πρόφασαὶς καὶ αἰτίαι, τάχα πῶς δὲν ἐμπόρειγε κ' ἐκείνη δὲν ἀδειαζε καὶ ἄλλα χίλια δύο φέμματα, καὶ οὔτε ἐπῆγε διόλου οὔτε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου ποῦ λένε, νὰ ἰδῆ τὴν κατακαυμένη μάννα, ὅπ' ἔδερνότενε μὲ τὸ Χάρο. Κράζει πάλαι τῆ μελίσιςσα ἢ μάννα τῆς, ἄν ἐκόντευσ νὰ πεθάνη καὶ τὴν εὐχήθηκε μὲ οὐλή τῆς τὴν καρδιά. Νὰ ναι γλυκισμένη ἔς οὐλή τῆς τῆ ζωῆ καὶ γι' αὐτὸ ἡ μελίσιςσα μαζώνει καὶ φτιάγει τὸ μέλι, καὶ θρέφεται μὲ τοῦτο. Τῆ δὲ σφήκα τὴν ἐκαταράθηκε ξεσκούφωτη, νὰ ναι πάντοτε πικραμένη πεινασμένη καὶ ἀγλύκιστη, καὶ χαίρει καὶ προκοπὴ νὰ μὴν ἰδῆ ποτὲ τῆς. Καὶ γιὰ τοῦτο ἡ σφήκα οὔτε μέλι κάνουν ἄν τῆς μελίσιςσαις, οὔτε στασιὸ πουθενὰ ἔχουν.

Ἡ εὐχὴ τῶν γονέων θεμελιώνει,
καὶ ἡ κατάρα ξεριζώνει.

Ἄμπελουργὸς καὶ ἄλπου

Ἐκρυθεν ἕνας ἔς τὸ ἄμπέλι τοῦ παγίδα γιὰ νὰ πιάσῃ τ' ἀγρίμια ποῦ τοῦ ἔτρωγαν τὰ σταφύλια. Ἐκεῖ ἐπέρασε μὲ ἄλπου καὶ τὸν ἐρώτησε τί κάνει ἐκεῖ; «Χώνω ἕναν πεθαμμένο» εἶπε ὁ ἄμπελουργός. «Καὶ γιατί δὲν κλαῖνε;» τοῦ λέ' ἡ ἄλπου. «Ἀῦριο θὰ κλαῖνε» τῆς εἶπ' ἡ κείνη. Τῆ νύχτα ἐπῆγε ἡ ἄλπου νὰ φάῃ σταφύλια ἔς τ' ἄμπέλι, καὶ καθὼς ἐπάτησ' ἀπάνω ἔς τὴν παγίδα ἐπιάστη, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Πάει καὶ ὁ ἄμπε-

λουργός τὴν αὐγὴ νὰ ἰδῆ τὴν παγίδα. βλέπει τὴν κυρά Μάρω καὶ ἐκλαίγει καὶ ἔβγανε μαῦρα δάκρυα. «Δὲ σοῦ εἶπα γώ, τῆς λέει, αῦριο θὰ κλαῖνε;»

Πολλῆκις οἱ ἄνθρωποι ἴστανται ἐν ἀγνοίᾳ πρὸ τοῦ κινδύνου, εἰς τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἐμπίπτουσιν.

Ὁ Ἀθηναῖος ποιμὴν

Ποιμὴν τις Ἀθηναῖος νομήων καὶ συνετός, ἔχων τὸ αὐτοῦ ποιμνιον ἐκτεθειμένον που καὶ βοσκόμενον, ἐφύλαττεν ἐπισκοπῶν αὐτό. Διερχόμενος δ' ἐκεῖθεν ὁδοιπόρος νομήων φαίνεται καὶ αὐτὸς καὶ ἰδὼν τὸν ποιμένα μετὰ τοῦ ποιμνίου τοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν γριφωδῶς καὶ συντόμως ὡδὲ πῶς:

— Ἀπὸ ποῦ, καὶ ποῦ, καὶ πῶς καὶ πόσα;

Ὁ δὲ ποιμὴν ἀπεκρίνατο ὡς Ἀθηναῖος.

— Ἀπ' Ἀθήνας (ἐρχομαι), εἰς λειβάδι (πορεύομαι), Θεόδωρος (ὀνομάζομαι) καὶ πεντακόσια (πρόβατα ἔχω).

Λαϊκὸν γλωσσικὸν γύμνασμα

— Θεῖα βορβοῦ, θεῖα βορβοῦ

Θεῖα ζαμπικοφουκαροῦ

Ποῦ ν' ὁ μπάρμπας μ' ὁ βορβάς

Ὁ ζαμπικοφουκαρᾶς

— Γυιέ μ' ὁ μπάρμπας σ' ὁ βορβάς

Ὁ ζαμπικοφουκαρᾶς

Πῆρε τὸ βορβοτσέκουρο

Καὶ πάει ἔς τὸ βορβόλογγο

Νὰ κόψῃ βορβοπάλουκα

Νὰ φράξῃ τὸν βορβόκηπο

Μὴ μποῦν τὰ βορβοπρόβατα,

Μὴ μποῦν τὰ βορβογέλαδα

Καὶ φᾶν τὰ βορβολάχανα.

(Ἐκ τῆς Περιουσιολογίας τοῦ κ. Παπαζαφειροπούλου).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΥΘΩΝ

Διηγήματα	σελίδες	Διηγήματα	σελίδες
'Αξιόμιμητον παράδειγμα.....	237	Συκῆ (ἡ) καὶ τεμπέλης.....	325
'Αγαπάτε τὴν ὀρφάνια.....	349	Τελευταία νύξ.....	197
'Αλεξάνδρα μας (ἡ).....	340	Τέκνα (τὰ).....	306, 332
Βραδύται τον (τὸ).....	212	Τάφος (ὁ) τοῦ τρελλοῦ.....	315
Γιατί.....		Φόρος (ὁ) τῶν ὀρφανῶν.....	200
.....μου, πῆρες τῆ μανοῦ-		Φοβερό κунηγητό.....	201
.....		Χαρὰ καὶ λύπη.....	292
.....	226	'Ωραιότης—χάρις.....	335
.....	235		
.....	331		
.....	251		
.....	270		
.....	242		
.....	284		
.....	281		
Καλλικάντζαροι καὶ Βουκόλακες.....	202		
Κατακτήσεις μου! (αἱ).....	232		
Κακὸ παιγνίδι.....	265		
Λαϊκὰ μαθήματα.....	247		
Λαϊκὸν μυθολόγημα.....	274		
Λέων καὶ ξυλευτής.....	330		
Μάγος (ὁ) Ἰακώβος.....	216		
Μελέτη τὸ πᾶν.....	227		
Μικρὸς σιλάνθρωπος.....	260		
Μικρὰ (ἡ) Αἴγλη.....	275		
Μικρὸν Μάθημα.....	296		
Ναυάριον (ἐν).....	349		
'Ορφανὸ (τὸ) τῆς Κρήτης.....	203,		
.....	228, 213, 244,		
'Ολίγα ἐκ τοῦ βίου τῆς 'Αλεξάνδρας	261		
Πριγκίπισσα (ἡ) Σοφία.....	258		
Πέτρινο (τὸ) αὐγὸ.....	259		
Προγνωστικὰ τοῦ Καιροῦ.....	291		
Πρόοδοι νέων χρόνων.....	310		
Πανουργία Ποντικῶν.....	332		
Προφυλάξεις ἐκ κερανοῦ.....	358		
Στοιχειώδεις γνώσεις ἀστρονομίας.....	278		
		Καραβάκι (τὸ).....	264
		Κοιμάται ἡ κοῦκλα μου.....	277
		Κλοπὴ (ἡ).....	231
		Νέον ἔτος.....	194
		Παραμονὴ τῶν Χριστουγεννῶν.....	195
		Ποῖος ξέρει.....	200
		Πῶς περᾶ ἡ Μελομένη.....	226
		Πρωτομαχιά.....	264
		Ποντικὸς στρατηγός.....	267
		Περιέργεια τιμωρουμένη.....	280
		Πλοῖον (τὸ).....	295
		Πρὸ τῆς Παρθένου.....	328
		Ρυχάκι (τὸ).....	362
		Τοτὸς (ὁ) ψαρεύει.....	212
		Φόβος καὶ τρόμος.....	268
		Φεγγάρι (τὸ).....	309

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς νέους καὶ παλαιούς Συνδρομητάς Δρ. ΔΥΟ

Διὰ δὲ τοὺς μὴ τοιοῦτους » ΤΕΣΣΑΡΩΝ

Ἡ παρῶσα σελίς μετὰ τῆς πρώτης ἀποχωρίζεται εἰς τὴν ἀπὸ κελεύσει τοῦ ἐξάρχου Δ. Λογ. τοῦ Θεοῦ τόμου.